

חַת"ת לַשַּׁבָּת קוֹדֵשׁ פְּרָשַׁת בְּהַעֲלוֹתְךָ פְּרָקֵי אָבוֹת - פְּרָק א' י"ד סִיּוּן, ה'תשפ"ג - שְׁנַת הַקְּהֵל

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִישׁ / שְׁבִיעֵי עִם רִשׁוּי

בְּקִצְרָה: ה' הֶעֱנִישׁ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עִם הַשְּׁלִיּוֹ. בְּמִקּוֹם הַבָּא שְׁאֵלִיו הוֹלְכִים בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, מְרִים אוֹמְרֵת לְשׁוֹן הָרַע עַל מִשָּׁה. ה' כּוֹעֵס עָלֶיהָ וְהִיא לּוֹקָה בְּצָרְעַת. מִשָּׁה מִתְפַּלֵּל לְרַפּוּאָה שְׁלֵמָה עֲבוּרָה, וְאַחֲרֵי שְׁבוּעַ הַיָּא יְכוּלָה לְחַזֵּר לְמַחְנֶה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

לְמַחְרַת הַיּוֹם בּוֹ הִחְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת מִסְעָם, בְּכ"א אֵיִר, ה' הֶעֱנִישׁ אֶת אֱלוֹ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁהִתְלוֹנְנוּ עַל הַמֶּן. הוּא שֶׁלַח הַמֶּן הַמּוֹן עוֹפּוֹת שְׁלִיּוֹ שְׁיַעוּפּוֹ לִידָם. מִשָּׁה רַבְּנוּ הַזְהִיר אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם יָמוּתוּ אִם יֵאָכְלוּ מִהַבֶּשֶׂר הַזֶּה, וְלָכֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא לָקְחוּ מִהַשְּׁלִיּוֹ. אוּלַם הָאֲנָשִׁים שֶׁהִתְלוֹנְנוּ עַל הַמֶּן לָקְחוּ מֵאוֹת שְׁלוּיִם וְשִׁחְטוּ אוֹתָם.

חֶלֶק מִהָאֲנָשִׁים מִתּוֹ מִיד, וְחֶלֶק חֲלוֹ אוּלַם הַמְּשִׁיבֵי לֶאֱכֹל בְּכָל זֹאת! ה' מָאֵד כָּעַס שֶׁהֵם לֹא עָשׂוּ תְּשׁוּבָה וְאַחֲרֵי חֹדֶשׁ הָרַג אֶת כָּל מִי שֶׁאָכַל מִהַשְּׁלִיּוֹ.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קָרְאוּ לְמִקּוֹם קְבֻרוֹת הַתְּאֵוָה מְשׁוּם שֶׁשָּׂם קְבֻרוֹ אֶת כָּל הָאֲנָשִׁים שֶׁהִתְאָוּ לְבֶשֶׂר. אַחַר כֵּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נָסְעוּ לְמִקּוֹם הַבָּא, חֲצֵרוֹת.

מִשָּׁה הִיָּה צָרִיף לְהִיּוֹת תְּמִיד "בְּהִיכּוֹן" כִּדִּי לְדַבֵּר עִם ה', לָכֵן הוּא לֹא הִמְשִׁיף לְהִיּוֹת נְשׁוּי לְצַפּוּרָה. כְּאֲשֶׁר אַחֲתוֹ מְרִים שְׁמַעָה עַל כֵּן, הִיא מָאֵד כָּעֵסָה. הִיא חֲשָׁבָה שֶׁמִּשָּׁה הַחֲלִיט לַעֲשׂוֹת זֹאת מִבְּלִי לְשִׂאוֹל אֶת ה'. אֲבָל בְּמִקּוֹם לְדַבֵּר עִם מִשָּׁה עַל כֵּן, הִיא אָמְרָה לְאַהֲרֹן וְשִׁנְיָהֵם דְּבָרוּ עַל כֵּן שֶׁנִּרְאָה שֶׁהוּא פָּעַל לֹא נָכוֹן.

מִשָּׁה הִיָּה עֵנִיּוֹ מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָדָמָה, אֲפִילוֹ מְרִים וְאַהֲרֹן לֹא הֶעֱרִיכוּ אֶת מִיּוֹחַדוֹתוֹ. לָכֵן הֵם חֲשָׁבוּ שֶׁעָשָׂה דְּבָר לֹא נָכוֹן, אֲבָל הָאֲמַת הִיא שֶׁה' אָמַר לוֹ שֶׁלֹּא יִשְׂאָר נְשׁוּי.

ה' אָמַר לְמִשָּׁה, אַהֲרֹן וּמְרִים לְבֹא אֶל הַמִּשְׁכָּן. ה' אָמַר לְאַהֲרֹן וּמְרִים (בְּמִקּוֹם שֶׁמִּשָּׁה לֹא יָכַל לְשִׂמוֹעַ)

שָׁהֵם טָעוּ. ה' מְדַבֵּר עִם מֹשֶׁה "פֶּה אֶל פֶּה" לֹא רַק בְּחִלּוּם כְּמוֹ מְרִבֵּית הַנְּבִיאִים. הֵם לֹא הָיוּ צָרִיכִים לְדַבֵּר לֹא יָפֶה עַל מֹשֶׁה.

ה' הִפְסִיק לְדַבֵּר עִם אֶהָרֹן וּמְרִים, וְנָתַן לָעֵנָן לְהַעֲנִישׁ אֶת מְרִים: מְרִים לָקְתָה בְּצַרְעַת בְּגָלֵל שֶׁהִיא אֲמָרָה מִשֶּׁהוּ לֹא רָאוּי עַל אָדָם אַחֵר.

אֶהָרֹן בִּקֵּשׁ מִמֹּשֶׁה לְהִתְפַּלֵּל לֵה' שִׁירָפָא אֶת מְרִים. מֹשֶׁה הִתְפַּלֵּל כְּמָה מְלִים קְצָרוֹת "א-ל נָא רַפָּא נָא לֵה" הוּא לֹא הִתְפַּלֵּל בְּאֲרִיכוֹת עֲבוּרָה כְּדִי שֶׁבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִחְשְׁבוּ שֶׁהוּא מִתְפַּלֵּל בְּאֲרִיכוֹת רַק עֲבוּר אַחוּתוֹ וְלֹא עַל שְׂאֵר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה שְׁמְרִים צְרִיכָה לְהִשְׁאֵר מִחוּץ לְמַחֲנֶה שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁךְ שָׁבוּעַ. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כְּלָם הִמְתִּינוּ לְמְרִים בְּחִצְרוֹת עַד לְסוֹף הַשָּׁבוּעַ שְׁמְרִים הִתְרַפְּאָה, מְרִים זָכְתָה לְזֹאת בְּגָלֵל שֶׁהִמְתִּינָה לְיָד הַיָּאוֹר כְּאִשֶּׁר שְׁמוֹ אֶת מֹשֶׁה בְּתֵבָה לְהַשְׁגִּיחַ עָלָיו. אַחֵר כִּךָ הִמְשִׁיכוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִסַּע לְרִיתְמָה.

תְּהִלִּים / יוֹם י"ד לַחֲדָשׁ פְּרָקִים ע"ב- ע"ו

בְּסִיּוּם פְּרָק ע"ג, יִשְׁנֹו פְּסוּק שְׁדוּד הַמֶּלֶךְ מִתְחִיל בְּמְלִים: "וְאֲנִי קִרְבַּת אֱלֹקִים לִי טוֹב". חֲסִידוֹת מְסִבִּירָה שֶׁיִּשְׁנֹן שְׁתֵּי מְדַרְגוֹת בְּעִבּוּדֵת ה' שֶׁל הַיְהוּדִי. הַמְדַרְגָּה הָאֲחֵרוֹנָה הִיא שְׂאֵדָם יְחוּשׁ "קִרְבַּת אֱלֹקִים טוֹב"- שֶׁהַקִּרְבָּה לֵה' בְּפָנֵי עֲצָמָה הִיא טוֹבָה. הוּא לֹא חוֹשֵׁב מֵה הַדְּבָר הַטוֹב בְּיוֹתֵר לְעֲצָמוֹ, יֵשׁ לוֹ מְסִירוֹת נֶפֶשׁ רַק לְשִׂמְחָה אֶת ה'. אֲבָל לְפָנֵי כֵן אָדָם אָמֹר לְחִשָּׁב "קִרְבַּת אֱלֹקִים לִי טוֹב", לְהִיּוֹת קְרוֹב לֵה' זֶה טוֹב עֲבוּרִי. הוּא חוֹשֵׁב מֵה טוֹב לְנִשְׁמָה שְׁלוֹ, מֵה לְמוֹד תּוֹרָה וְקִיּוּם מְצוּוֹת יַעֲזְרוּ לוֹ וְאִיךָ הוּא יִתְקַרֵּב אֶל ה'. הַפְּסוּק הַזֶּה אוֹמֵר שְׂאֵפִילוֹ שֶׁחֲשׁוֹב לְחִשָּׁב עַל מֵה שְׁטוֹב לֵה', הַבָּאֵת הַגְּאוּלָּה לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל, יֵשׁ לְזַכֵּר לְהִבְיָא גְאוּלָּה לְנִשְׁמָה הַפְּרָטִית שְׁלֵנוּ.

תְּנִיָּא / שַׁעַר הַיְחִוּד וְהָאֲמוּנָה פְּרָק ד' (י"ד סִיּוֹן שְׁנָה פְּשוּטָה)

הָאֵם רְאִיתֶם כִּפָּה שֶׁל יָלֵד נוֹפֶלֶת מֵרָאשׁוֹ? הוּא יִנִּיחַ אֶת יָדוֹ עַל הָרָאשׁ וְיִרוּץ בְּמַהִירוֹת לְהָרִים אוֹתָהּ. הָאֵם הוּא יָכוֹל פְּשוּט לָשִׁים אֶת הַיָּד עַל הָרָאשׁ כֹּל הַזְּמַן בְּמָקוֹם כִּפָּה? לֹא. כִּפָּה מְכַסֶּה אֶת הָרָאשׁ כְּסִיּוֹן לְיִרְאֵת שְׁמַיִם. אֲבָל הַיָּד לֹא נִחְשָׁבֶת כְּכִסּוּי, כִּיּוֹן שְׂאִינְנָה נִפְרָדֶת מֵהַגּוֹף אוֹתוֹ הִיא מְכַסֶּה. הַיָּד הִיא חֵלֶק מֵהָאָדָם.

זוֹהִי הַדְּרָךְ בְּה' מְרָאָה שֶׁעֲשֵׂה אֶת הָעוֹלָם וְלָמָּה ה' מְסַתֵּת בְּתוֹכּוֹ. הָאָדָמוֹ"ר הַזֶּקֶן דּוֹאֵג שְׂאֲנוּ נִבִּין שֶׁהַכֹּל בְּעֲצָם מְגִיעַ מֵאוֹתוֹ ה'. לְכֵן זֶה לֹא שְׂבָאָמֶת ה' מְסַתֵּת, זֶה רַק נִרְאָה כִּךָ לְעֵינֵינוּ. ה' לֹא יָכוֹל לְהַסְתִּיר אֶת עֲצָמוֹ מֵאֲחוּרֵי עֲצָמוֹ.

הָאָפֹן בּוֹ ה' בְּרָא אֶת הָעוֹלָם נִקְרָא "בְּשֵׁם הַיְהוּ"ה", וְהָאָפֹן שֶׁבּוֹ ה' מְסַתֵּת בְּעוֹלָם נִקְרָא בְּשֵׁם "אֱלֹקִים". שְׁנֵיהֶם חֵלְקִים שֶׁל ה', אִם כִּי ה' נִמְצָא בְּכָל מָקוֹם בְּעוֹלָם. (הָאָדָמוֹ"ר הַזֶּקֶן מְסַבֵּיר זֹאת עַל פִּי הַקְּבֵלָה).

הַיּוֹם יוֹם / י"ד סִיּוֹן

הַיּוֹם לוֹמְדִים עַל בְּרַכַּת צִיצִית:

1. יֵשׁ לְוֹדָא שְׁהִיָּדִים טְהוּרוֹת. הָאֵם נְטִלְתֶם נְטִילַת יָדִים? (נִעְגָעֵל וּוְאֶסֶר).
2. הָאֵם אֶפְשָׁר לְבָרֵךְ כָּאֵן בְּרַכָּה? לֹא בְּחֻדָר אֲמִבְטִיָּה, אוֹ כְּשֵׁיִשׁ קַעֲרַת נְטִילַת יָדִים שְׁטָרָם

פינו אותה, או שיש ריח לא נעים או לכלוך.

3. לובשים את הציצית

4. אומרים את ברכת "על מצוות ציצית". המצוה היא רק לבנים שאינם נשואים עדין. ברגע שמתחתנים, מתחילים להשתמש בטלית (למנהג חב"ד) ואז מברכים ברכה שונה "להתעטף בציצית". כאשר לובשים את הטלית. וזאת מכיון שמתעטפים בטלית - להתעטף.

אם אין אפשרות לומר את הברכה כאשר לובשים את הציצית (למשל אם מתלבשים בחדר רחצה) לפני התפלה נוגעים בארבע הפנפות של הציצית, מאגדים אותם יחד ואומרים את הברכה.

ספר המצוות / מצות לא תעשה שכ"ב

המצוה היומית, **מצות עשה שכ"ב** היא אותה מצוה שלמדנו אתמול. לבית הדין אסור להעניש אנשים בשבת. לומדים מצוה זו מהפסוק "לא תבערו אש בכל משבתכם ביום השבת".

במבט ראשון הפסוק הזה נראה משנה, אנו יודעים כבר שאסור להבעיר אש כיון שזו אחת מל"ט אבות מלאכה. המכילתא מסביר שפאן מדבר על אחד מסוגי עונשי בית דין, עונש שרפה. לעתים בית הדין נאלץ להעניש בענש כזה. אסור לבצע אותו או כל עונש אחר ביום השבת. בתלמוד ירושלמי נאמר שנתן ללמד מסוף הפסוק - "בכל מושבתכם" שלבית הדין אסור לפסק בשבת.

רמב"ם / הלכות שבת פרקים ט"ו, ט"ז, י"ז

בפרקים הנלמדים היום ממשיכים ללמד אודות מלאכת ההוצאה - טלטול ממקום למקום. אסור להעביר דברים מרשות (אזור מסים) לרשות או לטלטל דברים פנימה מסוג רשות מסים. ההלכות האלו הן מרכבות ביותר.

פרק ט"ו - לומדים הלכות על מצב שאדם נמצא ברשות אחת ומעביר דבר כלשהו לרשות אחרת למשל להוציא את היד מהחלון ולשאב מים מבאר.

פרק ט"ז - לומדים הלכות אודות סוגי קירות שיכולים להקיף אזור מסים על מנת להפוך אותו לרשות מסוג אחר. (ההלכה מכנה קירות אלו בשם מחיצה, ובימינו, אנשים רבים מכנים אותם ערוב).

פרק י"ז - בימים עברו רוב הבתים היו בנויים בתוך חצרות ומרבית החצרות היו במבוא. לומדים מה צריך לעשות על מנת שמבוא יוכל להפוך לרשות היחיד. לומדים על פסים, מפרידים קטנים שיכולים לעתים לשמש כמחיצה ולהפוך רשות מסוג אחד לרשות מסוג שני.

זרכי החסידות / לחיות עם הזמן - פרשת בהעלותך

בפרשת השבוע, פרשת בהעלותך לומדים על הזמן.

לחם רגיל נקרא לחם מן הארץ ואלו הזמן נקרא לחם מן השמים

בפרשת השבוע, פרשת בהעלותך לומדים על הזמן.

לחם רגיל נקרא לחם מן הארץ ואלו הזמן נקרא לחם מן השמים.

ברוחניות התורה נמשלת ללחם. הנגלה של התורה הוא כמו לחם רגיל מן הארץ. פנימיות התורה נמשלת לזמן, לחם מן השמים.

הגמרא אומרת שכלם קבלו מן, אפילו הרשעים. היו הבדלים באופן הלקיט של הזמן מדי בוקר, אבל כלם קבלו מן.

כָּךְ לומדים שפנימיות התורה (כמו החסידות) צריכה להיות נגישה לכל יהודי. אין יהודי שלא מגיע לו ללמד מפנימיות התורה.

חזל אומרים שסודות התורה יש בהם את הפח לקחת אפילו יהודי שמגדיר את עצמו רחוק מיהדות ולקרב אותו לעשות תשובה.

(ראה לקוטי שיחות חלק ד' עמוד 1039, דבר מלכות פרשת בהעלותך)